

W przypadku gdy zastosowanie znajdują art. od 9 do 13 dyrektywy 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r.:

- 3) Czy art. 9 lit. b) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że cel w postaci zwalczania problemu niedoboru mieszkań przeznaczonych na wynajem stanowi nadrzędny interes publiczny pozwalający uzasadnić przepis krajowy ustanawiający wymóg uzyskania, w niektórych obszarach geograficznych, zezwolenia na wielokrotny krótkoterminowy wynajemumeblowanego lokalu mieszkalnego klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy taki przepis jest proporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu?
- 5) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) i e) dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który wymaga posiadania zezwolenia na „wielokrotny”, „krótkoterminowy” wynajemumeblowanego lokalu mieszkalnego „klientom zatrzymującym się przejazdem, którzy nie dokonują w nim zameldowania”?
- 6) Czy art. 10 ust. 2 lit. d) – g) dyrektywy stoi na przeszkodzie systemowi zezwoleń, w ramach którego warunki wydawania zezwoleń są określane w drodze uchwały rady gminy, w świetle celów zróżnicowania społecznego, zwłaszcza z uwzględnieniem charakterystyki rynków lokali mieszkalnych i konieczności uniknięcia zwiększenia niedoboru mieszkań?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 26 września 2018 r. w sprawie T-463/
16 Portugalia/Komisja, wniesione w dniu 27 listopada 2018 r. przez Republikę Portugalską**

(Sprawa C-737/18 P)

(2019/C 35/18)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Ines Fernandes, P. Barros da Costa, P. Estêvão i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku, w zakresie w jakim, w wyroku tym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2016) 3753 ⁽¹⁾ z dnia 20 czerwca 2016 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) C(2016) 3753 z dnia 20 czerwca 2016 r., w zakresie w jakim Trybunał Sprawiedliwości potwierdził zasadność argumentów Republiki Portugalskiej;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Portugalska domaga się uchylenia zaskarżanego wyroku, a w konsekwencji stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie następujących zarzutów:

- 1) **Naruszenie prawa i zasady pewności prawa** – naruszenie przepisów art. 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ⁽²⁾ oraz art. 54 ust. 1) lit. c) akapit drugi i art. 71 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽³⁾ i wynikająca z naruszenia prawa oczywista wewnętrzna sprzeczność zaskarżonego wyroku wyrażona w pkt 43 i 44, w zakresie w jakim Sąd stwierdzając w tych punktach, że drugi zarzut Komisji był bezzasadny uczynił jednocześnie założenie, że portugalski system kontroli wzajemnej zgodności był systemem skutecznej kontroli, a jednak oddalając zarzut nie stwierdził nieważności zaskarżonej decyzji przez co naruszył prawo oraz wydał wewnętrznie sprzeczny wyrok, naruszając tym samym zasadę pewności prawa.

- 2) **Naruszenie prawa, wewnętrzna sprzeczność wyroku oraz naruszenie zasady proporcjonalności**, w zakresie w jakim zaskarżony wyrok dopuszcza w pkt 41 jednoznaczne rozróżnienie pomiędzy kwalifikowalnością pomocy a systemem kontroli wzajemnej zgodności pomocy, a w pkt 46 i 47, potwierdza w sposób kontradictoryjny, że całkowita kwota pomocy wypłaconej rolnikom winna być objęta korektą. W ten sposób w pkt 43 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie stwierdził, iż ryzyko ponoszone przez fundusz nie może być ograniczone do próby kontrolnej oraz utrzymał w mocy korektę finansową zastosowaną przez Komisję w stosunku do ogółu wydatków – co nie jest ani odpowiednie, ani konieczne dla osiągnięcia realizowanego celu, i jest jako takie nieproporcjonalne. Orzeczenie Sądu narusza postanowienie art. 5 TUE oraz przepisy art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005⁽⁴⁾ i art. 50 ust. 1) rozporządzenia nr 1122/2009, z którego wynika, że stawka korekty znajduje zastosowanie wyłącznie do części wydatków objętej ryzykiem, tj. 1%. Tym samym zaskarżony wyrok jest obciążony oczywistym naruszeniem prawa i wewnętrznie sprzecznym uzasadnieniem, naruszając zasady ogólne oraz przepisy zawarte w pkt 2 ust. 1 i 6 dokumentu roboczego Komisji AGRI-2005-64043, poprzez ich błędne zastosowania, a także naruszając dokument roboczy Komisji DS/2010/29 REV oraz zasadę proporcjonalności.

- ⁽¹⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1059 z dnia 20 czerwca 2016 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2016, L 173, s. 59).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009 L 30, s. 16)
- ⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009 L 316, s. 65).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2009 L 209, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 18 września 2018 r. w sprawie T-93/17, Dufenco Long Products/Komisja, wniesione w dniu 27 listopada 2018 r. przez Dufenco Long Products SA

(Sprawa C-738/18 P)

(2019/C 35/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Dufenco Long Products SA (przedstawiciele: J.-F. Bellis, R. Luff, M. Favart, Q. Declève, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku (T-93/17, EU:T:2018:558);
2. stwierdzenie nieważności art. 1 lit. f) i art. 2 decyzji Komisji z dnia 20 stycznia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33926 2013/C (ex 2013/NN, 2011/CP) wdrożonej przez Belgię na rzecz Dufenco;
3. obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania, jak również kosztami postępowania przed Sądem.